

Čas pre lásku

Naši starí, prastarí rodičia, podľa toho koľko rokov máme, sa narodili ešte doma, niektorí za svetla petrolejovej lampy, či voskovej sviece, iným už svietila nad kolískou elektrická žiarovka. Naši starí, prastarí rodičia prali odev v rukách, chodili po cestách pešo, možno na bicykloch... My sme už iní, narodili sme sa v dvadsiatom storočí v nemocnici pod dozorom odborníkov a prišli sme do domu, v ktorom už bolo ústredné kúrenie a dovezli nás tam v pohodlnom aute. Týmto chceme poukázať na skutočnosť, že veda a technika nás posunula veľmi dopredu. Môžeme úprimne konštatovať, že svet sa zmenil na nepoznanie a to len za pár desiatok rokov. Vďaka novým technickým vymoženostiam, vynálezom a zlepšovákam sa žije na svete lepšie a ľahšie. Ale napriek tomu, že sa svet zmenil k lepšiemu človek zostáva ten istý. Rovnako ako v minulosti pociťuje samotu, sklamanie, nepochopenie, cíti aj svoju slabosť, bezmocnosť a nedostatok lásky. „Áno,“ povie si, „v mnohom mi je lepšie ako mojim rodičom a starým rodičom, ale aj tak trpím chorobami srdca, stresom, neraz i depresiami a duševným smútkom.“ „Tak ako ide svet vpred vo svojom vývoji vedy, techniky a zlepšovania životnej úrovne, tak musí ísť vpred aj rastom duchovných kvalít, aby bolo cítiť medzi ľuďmi stále viac bratstva, súcitu a lásky.“ - povedal istý mysliteľ. A preto popri mnohých a stále nových vynálezoch, konštrukteroch či zlepšovateľoch sa žiada, aby bolo i mnoho tých, ktorí budú vnášať do sveta čnosti a budú ich učiť a rozdávať aj druhým. Už za čias Aristotela bola medzi ľuďmi túžba a snaha po dokonalosti. Byť múdрым, silným a zároveň miernym a spravodlivým... Kresťanstvo príchodom Ježiša Krista, Božieho Syna na tento svet dopĺňa tento model ľudskej dokonalosti čnosťou viery, nádeje a najmä lásky.

Veda a technika nedokážu človeku zahojiť hlbokú ranu zla, nespravodlivosti a nedokážu naplniť a nahradiť chýbajúcu lásku v ľudskom srdci, prázdne miesto, ktoré dokáže naplniť len ona sama. Možno sa nám tieto úvahy zdajú už pridlhé, časté a myslíme si, že teraz ešte nie ten správny čas na budovanie čností a rozhojňovanie lásky. Zdá

sa nám, že teraz je dôležité čosi iné: budovať, stavať dom, chodiť do škôl, učiť sa, pracovať na záhradách a vo viniciach, zastávať si miesto v úrade, na politickej či spoločenskej rovine... Rozprávať sa s niekým, navštevovať chorých, starať sa o niekoho, venovať sa deťom, hrať sa s nimi a počúvať ich rozprávky je niečo malicherné, pre niekoho i zbytočné, pre ďalšieho ponížujúce a pre onoho zasa nemožné... „Jedno je treba robiť, iné nezanedbávať“ - čítame v múdrej knihe. V žiadnom prípade nesmieme zanedbávať lásku v tom najkrajšom i najširšom slova zmysle. Lásku ako vedomé a chcené odovzdávanie dobra a to takého dobra, a v takej miere a v pravom čase, ako si to láska k človeku vyžaduje. My lásku vlastne ani nechceme opustiť a zanechať, lebo cítime, že ju potrebujeme, ale pritom si myslíme, že teraz práve nemáme na ňu čas. Lenže láska je niečo, čo chce preniknúť a naplniť všetok náš čas. Áno, my zvykneme medzi minulosť a budúcnosť včleniť unikajúci moment - prítomnosť. Keď hovoríme, že čas je drahý, zlatom sa zaplatiť nedá, nehodnotíme vtedy minulosť ani budúcnosť. To ocenenie patrí prítomnosti - tomu okamihu, v ktorom sa budúcnosť vlieva do minulosti. Kto zachytí čím viac týchto unikajúcich okamihov medzi minulosťou a budúcnosťou a naplní ich láskou, t. j. odovzďávaním dobra, či už priamo človeku a Bohu pred ktorým stojí a ktorému slúži, alebo nepriamo, keď mysliac na neho pracuje, obetuje sa a zdiera sa len preto, aby ho urobil spokojným a šťastným, kto nosí stále v srdci i v mysli toho, koho miluje, ten dobre využíva čas a premieňa ho na lásku. Nie je dobré ak sa primnoho zaoberáme sebou, ak si pridlho premietame minulosť, alebo keď len snívame, očakávame a pracujeme pre to, čo ešte len bude, alebo by len mohlo byť, to nie je pravá láska. Pravá láska vyžaduje mať pred sebou objekt dobra, mať pred sebou fyzicky priamo, alebo aspoň duchovne v mysli, v srdci, v úmysle toho, koho chceme zahrnúť dobrom a šťastím. Na lásku je preto vždy čas, lepšie povedané láska chce naplniť všetok náš čas a urobiť nás tak dobrými, užitočnými a zároveň i šťastnými.

Nepatrí nám nič iné jedine sám Boh

Láska k blížnemu je trpezlivá, vlúdna, nie je žiarlivá, nikdy nie je zvrátená alebo povýšená alebo bezočivá; nesleduje vlastné ciele; nezmyšľa zle, neteší ju konanie zla; skôr sa raduje z víťazstva pravdy; verí, dúfa a vytrvá až do konca. Obruba rúcha, ktoré si oblieka láska, sa dotýka prachu. Láska zametá špinu ulíc i malých uličiek a dokáže to robiť len preto, lebo to robiť musí. Misionárka lásky musí byť plná lásky a túto lásku musí prinášať dušiam kresťanov i pohanov. Úplná odovzdanosť spočíva v tom, že sa celkom darujeme Bohu, lebo Boh sa dal za nás. Keď sa Boh proti nám ničím neprevinil a je ochotný darovať nám sám seba, smieme potom my Bohu odpovedať len jedinou časťou nás samých? Ak sa zrieknem sama seba, bude za mňa žiť Boh. Musíme mu dovoliť, aby vládol nad našimi dušami. Veď akí biedni by sme boli, ak by nám Boh neumožnil darovať sa mu! Teraz sme takí bohatí. Aké ľahké je získať si Boha! Darujeme sa mu a Boh je náš a nám potom patrí dokonca sám Boh. Minca, ktorou nás Boh odmeňuje za naše odovzdanie sa, je on sám.

Šiesty zmysel

V evanjeliu tejto nedele zaznieva Ježišova silná výčitka voči Petrovi, pretože nemá „zmysel pre Božie veci, len pre ľudské“. Paralela medzi týmto zmyslom a zmyslami, ktoré máme od narodenia, by nám azda mohla pomôcť osobnejšie preniknúť do jeho slov.

Stvoriteľ obdaril človeka piatimi zmyslami. Vďaka nim vnímame svet okolo nás. Stali sa takou neoddeliteľnou súčasťou nášho každodenného života, že si ich už ani poriadne neuvedomujeme. Len čo sa však jeden z nich poškodí alebo natrvalo stratí, cítíme sa postihnutí. Prišli sme o jednu z našich základných schopností a zároveň o kus z toho, čo nás obklopuje, lebo to už nedokážeme zachytiť.

Zmysel pre Božie veci, to je cit pre konanie Boha a pre jeho prozreteľnosť, nadanie vycítiť, kadiaľ povedú jeho cesty. Je to tenká niť cieleného konania dobrého Boha. V súčasnosti táto schopnosť nadobúda aj inú,

konkrétnejšiu podobu. Pomáha veriacemu ubrániť sa netrepezlivosti života, do ktorej ho strháva rýchlosť, akou sa dnes žije. Tvorí základ dôvery v Otca, neustále mysliaceho na svoje dieťa; v neviditeľnú ruku, ktorá ho chráni a sprevádza, pretože je vzácnejšie ako poľné ľalie a vrabce.

Ako vidieť z Ježišovej reakcie, tento zmysel sa vyžaduje od každého jeho učeníka, lebo bez neho nikto nie je schopný nájsť a vykročiť správnym smerom. Tak ako Peter, ktorý, ako sa zdá, ukazuje úplne opačný smer, než akým má kráčať Mesiáš. Teraz je asi namieste otázka, čo ho tak kruto pomýlilo. Peter sa pozeral na svet ľudskými očami a tie videli iba slávu, úspech a pocty. Unikla mu podstata plánu spásy, a preto, hoci stál pred Baránkom, bol ako slepec, ktorý ho nevidí.

Jaroslav Ivančo

Oznamy:

Sväté omše s katechézou pre deti začnú až v stredu 10.IX. V prvú sobotu mesiaca bude svätá omša ráno o 8:00 k úcte Panne Márii v kaplnke sv. Anny. V sobotu večer o 19:00 sa budem modliť sv. Ruženec v kaplnke Sv. Anny. Pozývam tých, čo sa chcú tiež pomodliť.

SEPTEMBER 2008 Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby tí, ktorí sú kvôli vojne, alebo tyranským režimom nútení opustiť svoje domovy a krajiny, boli podporovaní kresťanmi v obrane a ochrane ich práv.

Misijný: Aby každá kresťanská rodina, verná sviatosti manželstva, pestovala hodnoty lásky a spoločenstva, aby boli malým evanjelizujúcim spoločenstvom, citlivým a otvoreným na materiálne a duchovné potreby svojich bratov.

Úmysel KBS: Aby sa mladí ľudia usilovali čo najdokonalejšie poznávať Božie pravdy a podľa nich žiť.

V živote každého človeka

Skôr či neskôr narazíš hlavou do nejakého odporného trámu, ktorý z tvojho života urobí kríž. Ochorieš. Stane sa ti nehoda. Umrie ti milovaný človek. Niečo ti skrúži kariéru. Podvedie ťa, nechá v šticu vlastný manžel, vlastná manželka. Pracujú proti tebe. Ničia ťa. Už nevládaš.

Tento trám môže mať rôznu veľkosť a tvar. Nedbá o tituly a postavenie, o meno či stav. Ani o hrúbku tvojej peňaženky či tvoje vzťahy, alebo úctu, čo k tebe cítia ostatní. Si šťastný, všetko nádherne vychádza. A zrazu ten príšerný trám. Môže sa stať pre teba taký neznesiteľný, že zúfalo zatúžiš po smrti.

Kríž je súčasťou života každého človeka. No čoraz menej ľudí naň stačí. Už ho neprijímajú a neunesú jeho ťarchu. Ty však nemáš na výber. Buď poneseš svoj kríž, alebo ťa prigniavi. No môžeš ho niesť, iba keď sa naučíš chápať jeho skrytý zmysel.

Kríž ťa privedie späť
k pravde o tebe,
k pravej veľkosti obmedzeného,
slabého, zraniteľného,
malého ľudského dieťaťa.

Kríž ťa môže oslobodiť od vecí, ktoré hrozia, že ťa zadusia.
Môže ťa vyslobodiť z tvojej priemernosti.

Je ako anténa, ktorou môžeš prijať správu od Boha.
Neoslobodí ťa od tvojho utrpenia, iba od neznesiteľnej nezmyselnosti utrpenia, od jeho neplodnosti.
Znova sa môžeš stať človekom.

Očami, ktorými plačali, uvidíš všetko inak, a omnoho lepšie.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00   Streda od 16:30
Piatok od 16:00

Sväté omše v 22. týždni Cezročného obdobia

2.IX. utorok

18.00 + Imrich Lošonský a manž. Agneša

3.IX. streda

18.00 + Cyril Bilčík a manž. Justína

5.IX. piatok – prvý piatok

18.00 + Jozef Kordoš

6.IX. sobota

8.00 + Marián Novota

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

7.IX. 23. Nedel'ňa Cezročného obdobia

8.00 + Anton Polakovič (ned.70 rokov)

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

1.IX. pondelok	sv.Egídus, opát, sv.Bronislava, panna
2.IX. utorok	bl.Ingrida, rehoľníčka
3.IX. streda	sv.Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi
4.IX. štvrtok	sv.Rozália, sv.Ida
5.IX. piatok	bl.Matka Tereza z Kalkaty, panna a rehoľníčka
6.IX. sobota	sv.Zachariáš, prorok

Na tretí deň bola v Káne Galilejskej svadba. Bola tam aj Ježišova Matka. Na svadbu pozvali aj Ježiša a jeho učeníkov.

(Jn 2, 1 - 2)

Oslavy

Príležitostne Ježiš prijímal pozvania na rozličné spoločenské a rodinné udalosti. Medzi najznámejšie patrí jeho prítomnosť na svadbe. Ako sa tam správal? Pravdepodobne normálne i podľa daných zvyklostí. Urobil však aj čosi navyše. Decentným spôsobom ukázal, že má božskú moc. Na svadbe pomohol rodine v nepríjemnej situácii.

Zúčastňujeme sa mnohých rodinných osláv a spoločenských stretnutí. Aj mnoho ľahostajných kresťanov alebo neveriacich má radosť z toho, že Cirkev im dáva mnoho príležitostí zabávať sa. Veď okrem sviatostí zmierenia a pomazania chorých, pri každej inej sa dá zabávať, jesť, piť, spievať a oslavovať. Potrebujeme to k životu. Sú to však zároveň aj rizikové udalosti. V uvoľnenej atmosfére sa správame aj my uvoľnene. A niekedy presne nepoznáme hranice medzi uvoľnením a strážňovaním. Prejavuje sa to aj v rečiach.

Vo všeobecnosti tieto udalosti nie sú vhodné na hlboké filozofické a náboženské debaty. Nedávajme si predsavzatia, že tam niekoho musíme duchovne a intelektuálne obohatiť, a ak sa nám to náhodou nepodarí, tak sme nešťastní. Nemá veľký význam vyťahovať na svadbách duchovné témy, ktoré budeme do niekoho „kričať“ pri zvukoch hudby. Aj keď sa v ojedinelých prípadoch môže stať, že aj pri takýchto príležitostiach môže dôjsť k užitočnému rozhovoru. Ani opačný extrém nemá pre nás miesto. Sú to reči, pri ktorých zabudneme na svoju dôstojnosť a začneme rozprávať vulgárne a dvojsmyselné vtipy, neslušné slová a tárať hlúposti.

Nie je ani vhodné kaziť náladu v spoločnosti akýmsi postojom, že to tam nie je na úrovni, my tam nepatríme a dávame to primerane najavo. Ľudia sa chcú zabávať a nie posúvať od stola k stolu informácie, že čosi nám je a asi nám treba pomôcť. Správajme sa pri oslavách tak, aby sme boli pre spoločnosť prínosom, aj keď to nie je vždy ľahké. Ak to nedokážeme, alebo sa necítíme dobre, radšej sa ospravedlíme a zostaneme doma. Rozličné oslavy sú pre každého z nás určitou skúškou nášho komunikačného rozmeru. Nestrácajme pri nich úplne kontrolu nad sebou.

Marián Šuráb

„Veľmi som túžil jesť s vami...“

Lk 22,15

Aj v dnešný večer nazriem do svojho vnútra a uvedomím si, že stojím pred svojim Bohom, ktorý sa na mňa díva, miluje ma a je tu...

Pozerám na seba samého a v duchu si poviem: Toto som ja, Bože...

takýto som...

takýto stojím dnes v chráme pred tebou.

Som rád, že v túto chvíľu môžem byť s ostatnými...

Mám radosť, že ťa môžem v túto chvíľu osloviť a že ťa môžem počúvať a prijímať tvoju lásku.

Chcel by som si, Ježišu, v dnešný večer, predstaviť chvíľu tvojho posledného večera života, keď si sedel so svojimi apoštolmi, keď si sa na nich zahľadel, zadíval sa pohľadom na každého jedného z nich.

Chcem v túto chvíľu aj na sebe cítiť tvoj pohľad.

Som predsa spolu s apoštolmi vo Večeradle, aj na mňa sa zahľadáš a hovoríš:

„Veľmi som túžil takto sa spolu s vami stretnúť... Je to už naposledy, čo ma takto stretáte... Odídem k Otcovi.“

Ježiš hľadá, čo všetko vyvolávajú jeho slová v poštoch, pozerá i na mňa.

Čo môže vyčítať z môjho srdca?

Čo cítim ja, keď sa ocitám vo chvíli, v ktorej sa Ježiš vzdáva z môjho života?

Čo, keď prežívam chvíle, akoby tu Ježiš nebol?

Naozaj mi Ježiš chýba?

Ježiš vyčíta smútok z očí svojich apoštolov a pokračuje:

„Nenechám vás osamote.“

Vstáva a prichádza ku každému apoštolovi, kľaká si a každému umýva nohy...

Takto prichádza aj ku mne.

Viem si to vôbec predstaviť, že by Ježiš kľácal pri mojich nohách? A predsa!

Ježiš ani mňa neobišiel. Aj mne umýva nohy a robí mi službu svojej lásky. Akoby ma pozýval: „Prijmi moju lásku!“

Bože, mne sa zdá, že je to až príliš... Moje srdce je totiž malé, akoby strnulé, nie je schopné prijať skutočnosť, že ma takto miluješ, že ma miluješ až do krajnosti... No v dnešný večer mi preukazuješ takúto lásku...

Potom si Ježiš sadne a hovorí:

„Dal som vám príklad. Aj vy sa majte navzájom radi, preukazujte si lásku, ako som vás to učil.“ Ježiš vidí v našich očiach obavu a neschopnosť pre takú lásku, preto berie do rúk chlieb a hovorí: „Pozrite, do tohto kúska chleba vkladám celé tajomstvo svojej lásky:

Toto je moje telo.“
Potom vidím, ako berie kalich s vínom a hovorí:
„Toto je moja krv.“
V tomto zostávam s vami.
Vezmite a jedzte. Vezmite a pite a robte to stále,
aby bol vo vás život, aby ste boli schopní žiť takouto
láskou...“
Ježiš prichádza ku mne a podáva mi do ruky chlieb
svojho tela a podáva mi kalich svojej krvi.

Ježišu, nenachádzam dobre ani slová, ako to vyjadriť.
Ako rozšírim svoje srdce, keď svojím rozumom
nechápem, ako úžasne ma miluješ, ty, môj Boh?
Prosím ťa, Ježišu, vždy, keď budem vchádzať do tohto
chrámu, vždy, keď budem znova počuť tvoje slová:
„Vezmite a jedzte,“ daj mi pocítiť, ako mi hovoríš:
„Milujem ťa, ži z lásky, ktorou ťa mám rád, ver mi a
poď, so mnou to naozaj dokážeš...“

Chcem ti v dnešný večer poďakovať za dar tvojho tela a
tvojej krvi, ktorý môžem prijímať.
Prosím ťa, daj, aby som nikdy nepremárnil investíciu
tvojho tela a tvojej krvi v sebe...
Daj, aby som sa naučil žiť z daru tvojho chleba života,
aby som nikdy nezabudol, z čoho mám žiť.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

BIBLICKÍ HRDINOVIA Mnohí z
tých, ktorých poznáme ako biblických hrdinov viery, v
určitých obdobiach svojho života strácali nádej - vôbec sa
nesprávajú ako hrdinovia. Neraz zlyhali, ba dokonca sa
ocitli úplne na dne.

Tieto príbehy boli napísané preto, aby nás poučili a
povzbudili. Biblia je realistická kniha, pretože život
hrdinov opisuje aj s ich chybami a vnútornými zápasmi.
Určite pocítíme úľavu, keď čítame o tom, že aj veľkí
Boží muži sa často v živote dopustili chýb a strácali
nádej.

Samson, oslavovaný ako najväčší silák, bol súčasne
najväčším slabočom a nedokázal odolať pokušeniu.

Kráľ Dávid, ľudmi neraz oslavovaný, sa dopustil
viacerých zločinov, ale prešiel aj úprimným pokáním a
začal znova.

Jób a Jeremiáš sa vplyvom ťažkých okolností ocitli
v takej depresii, že zllorečili dňu svojho narodenia.

Eliáš a Jonáš boli natoľko zmorení životom, že už
ďalej odmietali plniť svoje poslanie a priali si radšej
zomrieť.

Nikto nepadol tak hlboko, aby nemohol opäť vstať.
A naopak, nikto nestojí tak pevne, aby nemohol padnúť.

Ak padli Peter, Pavel i Dávid, môže sa to stať aj mne. Ale
ak vstali oni, môžem vstať aj ja.

*Prehry nám otvárajú oči. Učia nás nespoliehať
sa na seba.*

—Neznámy autor

Sv. Volsinda, mučenica 2. september

(* v 6./7. storočí v Bavorsku, Nemecko; † v 7. storočí
v Reisbachu, Bavorsko, Nemecko)

*Legenda hovorí, že jej pohanský otec alebo jej
nápadník ju pre vieru a pre obranu čistoty uvláčil
k smrti. Na mieste jej umučenia vytryskol prameň vody.
Až dodnes sa tvrdí, že tá voda má liečivú silu, najmä pri
očných chorobách.*

Pohoršuješ?

„Pane Ježišu, pomôž mi dnes večer nepozorovane
opustiť zámok. Nechcem byť nikomu na pohoršenie, ani
vodcovi nepriateľskej armády, ktorého láka moja krása.
Nechcem, aby sa tento tvoj dar stal pre neho príležitosťou
na hriech...“

Asi takto sa modlila v tichu kaplnky obliehaného
zámku Varta krásna panna Volsinda.

Tušila správne.

Keď v noci nebadane zmizla a ukryla sa na neznámom
mieste, vojvoda sa zapovedal, že ju musí aj tak dostať.
Jeho taktika?

Dal povel na ústup a rozšíril správu, že odchádza na
ďalekú cestu. Odišiel, ale len preto, aby vypátral
Volsindu a zmocnil sa jej. Skrýšiu síce našiel, ale netušil,
že dievča prejaví toľké hrdinstvo pri obrane svojej
čistoty. Rozzúrený svojím neúspechom ju dal priviazať
za mladého koňa a vláčiť po okolí, dokiaľ neskoná.

Sv. Volsinda si dobre pamätala výzvu Pána Ježiša:
„Beda svetu pre pohoršenie! Pohoršenia síce musia prísť,
ale beda človekovi, skrze ktorého pohoršenie prichádza.“
(Mt 18, 7)

Možno povieš – ale veď Volsinda ničím nepohoršila!
Jej čistá duša však vycitila že i dar, ktorým oplýva – jej
telesná krása – môže byť niekomu na pohoršenie. Preto
konala rozhodne a bezodkladne.

*Pane, ako ja narábam so svojimi darmi? Nie sú často
„vdaka“ pýche na pohoršenie pre bratov slabších vo
viere? Prekontrolujem si preto dnes svoje správanie,
svoj šatník a prosím ťa, pomôž mi nasledovať sv.
Volsindu. Amen.*

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku